

Muffe tar saken

Muffe er en nysgjerrig og omtenksom fyr. Men i klassen hans går Dina, skolens store tyrann og mobber.

Jeg heter Mons Ulrik Ferdinand André. Pluss etternavnet, da, men det får du ikke. Jeg er faktisk oppkalt etter den derre oksen. Ja, Ferdinand, altså. Fattern syntes at det var så stilig at'n var så fredelig og ikke ville slåss og sånn. Han tenkte ikke på at det ikke blir så innmari fredelig på skolen når du heter noe sånt, da.

På skolen kalte dem meg «Ferdinand Den Annen». Og da syntes jeg at jeg måtte finne på noe. Jeg tenkte på å slå ned alle som kalte meg det, men da måtte jeg mose en førti-femti stykker, så jeg bestemte meg heller for å finne på et nytt klengenavn sjøl. «Muffe» heter jeg nå. Jeg ba bestekameraten min spørre om gutta hadde sett noe til Muffe, og dermed så holdt dem på å le seg i hjel, og så het jeg Muffe.

Så nå veit du hvem jeg er. Så var det selve saken, da. Dere skjønner at på skolen vår så går det ei jente som heter Dina. Da hu begynte på skolen i fjor, trudde jeg ikke det var mulig, jeg. Jeg trur ikke du har møtt noen mer pyton enn henne. Hu blei berømt på tre dager. På den gærne måten, altså. Hu så helt ålreit ut. Og kunne virke ålreit også. Men så ... bang! Så slo a til.

Dina var helt pling! Skjønner? Når hu kom forbi og jeg sto fredelig og spiste knekkebrødet mitt, sa hu for eksempel: «Jeg syns det ser ut som du har gjort i buksa i dag, jeg, Muffe.» Jeg rødma som en idiot, og alle lo, enda dem ikke kunne fordra Dina!

Du syns kanskje det høres ut som bagateller, du! Men det som er så nifst, er at jeg gjorde i buksa et par ganger etter at jeg begynte på skolen. For mange år sia, altså! Men ingen i hele verden veit det, for jeg sa aldri noe til en levende sjel. Men så var det akkurat som hu visste det! Det liksom glimta i øya hennes lenge før jeg rødma. Hu koste seg fordi hu traff så bra. Og sånn er det bestandig.

Hu har det ikke bare i kjeften, heller. Hu er helt rå til å slåss! Hu banker opp småunger til og med. Så nå begynner du kanskje å få peiling, tenker jeg. Og så lurere du kanskje på åssen det kan ha seg at Dina får lov til å holde på med det kjøret der.

Det er et veldig godt spørsmål. For Dina er sånn mot omtrent alle på hele skolen! Og da skulle du *hvert fall* tru at alle bare hoppa på a og moste a, ikke sant, og så ferdig med hu. Men Dina er ikke bare rå, hu er uhyggelig smart også.

Dina har så rå timing. Hu kan si kjipe ting på en måte som gjør at hele skolen ligger og skriker av latter, mens du bare blir rød som et trafikklys og ønsker at du bodde i en annen by. Og så kan du tenke deg at denna personen plutselig er hyggelig mot deg en dag! Sier noe ålreit til deg. Kanskje hu til og med smiler til deg! Da smelter du, da! Du blir så glad, for du har kanskje gått og vært litt redd for at hu skulle si noe kjipt.

Og så plutselig hører du deg sjøl stå og smiske med en som du liker omtrent like godt som en hoggorm. Og det er en ting til, skjønner du. Som er både nifst og flaut. Du veit, det er jo alltid noen andre på skolen som du kanskje ikke er så glad i. Små og store bøller som du kanskje ikke liker trynet på. Og da er det litt godt å ha Dina! For hu sparer ingen!

Men det er jo helt krise, ikke sant! Der står vi dusta som blei mobba i går, og ler av en annen stakkar! Sånn at Dina skal skjønne at vi er stilige med god humor. Sånn regjerer a skolen. Med skrekk og terror – og en liten sukkerbit til apekattene av og til.

Jeg har aldri sett Dina sammen med noen i mer enn et par dager om gangen. Hu har en liten gjeng, et lite hoff, som hu sirkulerer mellom. Men mange ganger er a aleine også. Ja, mest det, kanskje. Men når hu er aleine, så virker det bare litt stilig, liksom. Det ser ut som om det er det hu aller helst vil i verden.

Men så, skjønner du, så skjedde det noe.

Oppgaver:

Se Elevbok 7B side 41.

Gjør oppgavene 1, 2, 4, 5, 6 og 7.

Forenklet med tillatelse fra Arne Garvang